

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1795/2021
23.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јован Вукчевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде – Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1170/21 од 17.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1170/21 од 17.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1170/21 од 17.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3051/2019 од 17.12.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде штете на име накнаде штете у висини разлике између исплаћене посебне пензије и плате коју би остварио у периоду од 08.04.2014. године до 31.03.2019. године, исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од дана доспелости па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 204.661,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1170/21 од 17.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3051/2019 од 17.12.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата разлике између зараде на коју би тужилац имао право у периоду од 08.04. 2014. године до 31.03.2019. године и посебне пензије коју је примао у наведеном периоду. Тужилац би остварио утврђену разлику у примањима да није било незаконитог престанка радног односа. О овом праву тужиоца судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним правним основном, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права. У конкретном случају, према утврђеном чињеничном стању, пресудом Управног суда У-12021/15 од 07.12.2017. године поништено је првостепено решење туженог од 31.12.2013. године којим је одлучено о престанку радног односа тужиоца са правом на посебну пензију, а до доношења правноснажне другостепене пресуде тужена није истицала нити предлагала доказе да је о престанку радног односа тужиоца донета нова коначна одлука.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела на прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу за исплату новчаног потраживања поднео дана 10.09.2019. године, а вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде износи 1.227.002,46 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном захтеву у ком вредност предмета спора очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**